

důchodové nebyly rovněž čítány do příjmu. Proti tomuto důvodu stížnost vlastně nebrojí. Ježto však st-l sám uznává, že remunerace a paušál reprezentační nebyly berní správou od zdanitelného příjmu odečteny, nemohl nss shledati nezákonnost v tom, že žal. úřad si otázku odpočitatelnosti zmíněných položek neřešil jinak než příslušná berní správa.

Č. 12.730.

Zdravotnictví. — Řízení správní: * Jestliže lázeňský řád zřízený podle § 100 odst. 2 zák. čl. XIV:1876 usnesením municipálního výboru odporuje zákonu, může za předpokladů § 12 odst. 3 zák. čl. XXI:1886 toliko býti nahrazen statutem, ježž má vydati vláda cestou nařizovací.

(Nález z 19. ledna 1937 č. 10.115/37.)

V ě c: Dr. Mořic B., Mořic S., Julius S. a Eugen S. ve Sliachi proti rozh. min. veř. zdrav. a těl. výchovy v Praze z 12. února 1934 o lázeňském statutu ve Sliachi.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Min. veř. zdrav. a těl. výchovy výnosem z 12. února 1934 prohlásilo z moci úřední za zrušená všechna ustanovení lázeňského statutu — s výjimkou předpisů policejních (zdravotně-policejních) — vydaného pro lázně ve Sliachi župním správním výborem župy zvolenské 30. května 1912 a schváleného býv. uh. min. vnitra 30. června 1913, a to po rozumu ustanovení §§ 11, 12 zák. čl. XXI:1886, ježto zmíněné lázně, stavše se státním majetkem, podléhají zákonu z 18. prosince 1922 č. 404 Sb. o úpravě hospodaření ve státních závodech, ústavech a zařízeních, jež převahou nemají plniti úkoly správní, dále pak vlád. nař. z 25. září 1924 č. 206 Sb., kterým se zmíněný zákon provádí, a veškerá právě uvedená ustanovení zmíněného statutu jsou v rozporu s těmito zákonnými ustanoveními, jakož i s normativními nařízeními min. veř. zdrav. a těl. výchovy na základě těchto ustanovení vydanými. Jedná se zvláště o ustanovení obsažená v §§ 1 — 32, 48 odst. 1, 49 a o převážnou, resp. podstatnou část ustanovení obsažených v §§ 50, 57, 61 — 81, 84 zmíněného statutu. K bližšímu vysvětlení tohoto rozhodnutí uvádí min. veř. zdrav. a těl. výchovy toto: Působnost municipálních správních výborů župních v příčině vydávání statutů podle § 159 lit. a) zák. čl. XIV:1876 a §§ 3, 11 a 12 zák. čl. XXI:1886 přešla podle zákona č. 126/1920 Sb. na župní úřady a z těchto podle zákona č. 125/1927 Sb. dnem 1. července 1928 na zem. úřad a vyžadují tyto statuty ke své platnosti schválení příslušného ministra. Vzhledem k předpisu §§ 3, 11 a 12 cit. zák. čl. XXI:1886 může pak příslušné min. zkoumati podle potřeby platnost těchto statutů, zvláště jsou-li v souladu s později vydanými zákony a vlád. nař. Min. veř. zdrav. a těl. výchovy po prozkoumání zmíněného statutu zjistilo, že jeho výše uvedená ustanovení odporují zákonu z 18. prosince 1922 č. 404 Sb. a vlád. nař. z 25. listopadu 1924

č. 206 Sb., resp. instrukcím a normativním výnosům, vydaným min. veř. zdrav. a těl. výchovy — úřadem to státní lázně spravujícím — na podkladě cit. zákonných ustanovení. Je nepochybné, že v daném případě stala se instituce lázeňské komise vzhledem k svrchu uvedeným předpisům bezúčinnou, takže staly se již vlastně ipso facto bezúčinnými též veškeré předpisy statutu, upravující pravomoc této instituce. Předpisy statutu upravující pravomoc lázeňského komisaře příp. úředního lékaře zůstávají pak v platnosti jen potud, pokud jsou jimi zvláště upraveny předpisy policejní (bezpečnostní) a zdravotně-policejní.

O stížnostech podaných na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutím zrušil žal. úřad všechna ustanovení lázeňského statutu vydaného pro lázně ve Sliachi župním správním výborem župy zvolenské 30. května 1912 a schváleného výnosem min. vnitř. z 30. června 1913 mimo ustanovení zdravotně-policejní. Právní základ pro svoji pravomoc čerpá žal. úřad — jak se uvádí v nař. rozhodnutí — z §§ 11 a 12 zák. čl. XXI:1886. Stížnosti naproti tomu hájí právní názor, že žal. min. nebylo oprávněno zrušiti zmíněná ustanovení lázeňského statutu, neboť podle výslovného ustanovení § 12 zák. čl. XXI:1886 mohla by tak učiniti jen vláda. Nss uznal za správné stanovisko stížností.

§ 11 zák. čl. XXI:1886 stanoví, že municipia vydávají statuty jen v mezích svého autonomního oboru působnosti a že tyto statuty nesmějí býti v rozporu se zákonem a s platnými nařízeními vlády, nesmějí poškozovati zákonem zaručená autonomní práva obcí a mohou býti prováděny teprve, když je příslušný ministr opatřil schvalovací doložkou a uplynulo 30 dní od řádného jejich vyhlášení. V § 12 odst. 1 cit. zák. článku se stanoví, že o rekursech podaných proti statutům rozhoduje dotýčný ministr s konečnou platností a že před svým rozhodnutím může vyslechnouti municipium, uzná-li to za nutné. Jestliže dotýčný ministr odepřel opatřiti statut schvalovací doložkou, má toto své rozhodnutí — jak se ustanovuje ve 2. odst. téhož paragrafu — odůvodniti. Ve 3. odst. téhož paragrafu se konečně praví, že ve příčině takových statutů, jejichž pořizení je podle zákona povinností municipia, má vláda právo žádati, aby statut byl za účelem »doplnění vad« modifikován nebo přepracován. Jestliže statut zákonu nevyhovuje nebo pro svoje formální nebo obsahové poklesky také potom není způsobilý, aby platil jako právní norma, nebo jestliže municipium odepře pořizení statutu, je vláda oprávněna učiniti opatření v cestě nařízení (»a kormány jogositva van rendeleti úton intézkedni«). Jestliže municipium později statut, který vyhovuje, zřídí, pozbývá po potvrzení tohoto statutu statut vlády platnosti.

Tato ustanovení zákonná, při jejichž výkladu sluší míti na zřeteli změny, jež nastaly župním zákonem č. 126/1920 Sb. a poté organizačním zákonem č. 125/1927 Sb., kompetenci žal. min. k vydání nař. rozhodnutí odůvodniti nemohou. § 11 a prvé dva odstavce § 12 zák. čl. XXI:1886 jednají o schvalování župních statutů, takže nemají významu pro konkrétní spor, ve kterém jde o otázku zrušení takového statutu. Na váhu

může padati jen 3. odst. § 12, podle něhož mohla vláda vyzvati municipium, aby statut nevyhovující zákonu, který bylo povinno zříditi, nahradilo statutem zákonu vyhovujícím, a v případě, že náprava zjednána nebyla, byla oprávněna učiniti v cestě nařizovací opatření sama. Na této pravomoci vlády nebylo nic změněno ani župním zákonem ani zákonem o organisaci politické správy. Než ani jiným zákonem nebyla tato pravomoc vlády přenesena na min. veř. zdrav. a těl. výchovy.

V konkrétním případě jde o sliáčský lázeňský řád (»Sliácsi fürdőszabályzat«), vydaný usnesením municipálního výboru z 30. května 1912, který byl schválen výnosem min. vnitřní z 30. června 1913. Takový statut bylo municipium povinno zříditi, neboť podle § 100 odst. 2 zák. čl. XIV:1876 ve všech léčebných lázních lázeňský řád (»fürdőszabályzat«) vydán býti musí. Jestliže tento statut odporuje zákonu, může podle toho, co bylo uvedeno, zjednati nápravu podle § 12 odst. 3 zák. čl. XXI:1886 jen vláda vydáním nového statutu cestou nařizovací. V konkrétním případě si tuto pravomoc vlády osobilo min. veř. zdrav. a těl. výchovy a musilo proto jeho rozhodnutí býti zrušeno podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.731.

Vodní právo: Jestliže vodní oprávněnc nepoužije svého práva nadržovati vodu, nýbrž ponechá jí volný odtok, nedopouští se přestupku § 72 vodního zákona.

(Nález z 20. ledna 1937 č. 10.224/37.)

V ě c: Baltazar a Marie B. ve Smidarech (adv. Dr. Oldřich Páv z Jičína) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 11. prosince 1933 o přestoupení vodního zákona.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Na trestní oznámení st-lů vodoprávní úřad I. stolice nálezem 7. března 1933 ústně prohlášeným odsoudil Václava M., mlynáře v Červeněvsi, pro přestupek § 17 vod. zákona spáchaný tím, že jako správce mlýna »Podhrad« ve Smidarech ve dnech 24. až 28. července 1932 dal táhnouti stavidla u mlýna »Podhradu« k provedení srážky na Cidlině k cíli stavby mostu v Červeněvsi, podle § 71 vod. zákona k peněžitě pokutě 50 Kč, příp. k vězení 5 dnů; spoluobviněné Jiřího M. v Červeněvsi a Jindřicha Č., stárka mlýna »Podhradu« ve Smidarech, vinnými neuznal.

Žal. úřad nař. rozhodnutím k odvolání Václava M. zrušil z úřední moci celý 7. března 1933 vyhlášený výrok proto, že tu není skutková podstata přestupku předpisů vodního zákona, a to v podstatě z těchto důvodů: Vodní právo Václava M. spočívá v podstatě v tom, že smí z veřejné řeky přiváděti určité množství vody zadržené ve svém přirozeném toku stavidlovým jezem do umělého náhona mlýnského k využití na svém vodním díle. Není-li nějakého úřadem výslovně vyhrazeného omezení tohoto práva — na př. s ohledem na ostatní vodní oprávněnce nebo na veřejné zájmy —, pak nelze z toho oprávnění vyvozovati